

steren — for den Imødekommen, Trafikministeren i dette Tilfælde havde vist overfor Arbejderne, og jeg maa antage, at dette maaske noget uvilkaarlige Udbrud fra vedkommende Medlems Side udtrykte en Opfattelse, som ikke er saa ualmindelig paa den Side, og at der virkelig her foreligger Indrømmelser, som ikke har saa ringe Værdi. Men samtidig med, at jeg altsaa maa anse det for urigtigt ved Afstemningen her i Tinget at nedstemme eller forandre de Resultater, som Ministeren er kommet til overfor Depotarbejderne og Jernbanearbejderne i det hele taget, vil jeg tillade mig at gøre en Henstilling, som jeg tror kunde følges, og som kunde følges, uden at man kaster dette Forhandlingsresultat over Bord, og uden at Virkningen bliver utilfredsstillende for Arbejderne — jeg støtter mig her paa Udtalelser i den Adresse eller Henvendelse, vi har modtaget fra Jernbanearbejderforbundets Overbestyrelse.

Som bekendt og som omtalt af de tidligere Talere er der i den nævnte Overenskomst tilstaaet Jernbanearbejderne en Befordringsret for Gods; de har haft en saadan Ret, der omfattede baade Levnedsmidler og Brændsel, men paa Foranstaltning af Sparekommissionen blev den strøget i Fjor. Nu har de ønsket at faa denne Ret tilbage, og det synes, at der i Virkeligheden er tilsagt dem Befordringsfrihed for Levnedsmidlers Vedkommende — saa vidt jeg forstaaer derimod ikke for Brændselets — med en Begrænsning, hvis Betydning jeg ikke rigtig fatter, nemlig den, at Befordringsfriheden kun skulde gælde for den Landsdel, hvori de bor. Jeg er i øvrigt ikke ganske klar over, hvad „Landsdel” vil sige, men det betyder vel saadant noget som hele Jylland, Øerne i Samling eller hele Sjælland og hele Fyn. Denne Befordringsret anser jeg for baade principielt og praktisk uheldig, og det forekommer mig ret fornøftigt, at den blev ophævet paa Sparekommissionens Foranledning. Det er vist ikke principielt rigtigt, at en Forretning tilstaaer sine Funktionærer en saadan Befordringsret; den kan sikkert ganske overordentlig let misbruges og er vistnok ogsaa jævnlig blevet misbrugt. Naar man paa et Kvantum Kul, Brænde eller Fødevarer kan spare, lad mig sige, et Par Kroner i Fragten, er man fristet til at overlade sine Venner og Bekendte noget deraf til billig Pris, ja, man kan ogsaa fristes til at sælge lidt til Folk, som ikke hører til ens gode Venner og Bekendte. Retten kan i alt Fald misbruges. Paa den anden Side vilde jeg meget ønske,

at der kunde gives særlig Ledvogterne en noget højere Betaling. I den nævnte Henvendelse, som jeg ikke skal læse op — det er unødvendigt —, findes der fra selve denne Organisations Side en meget tydelig Opfordring til at foretage en Konvertering. I det Øjeblik, man skrev denne Henvendelse, var man ikke sikker paa, at denne Fribefordringsret vilde blive tilstaaet, og det hedder udtrykkeligt, at de paagældende, hvis de ikke opnaar denne Fribefordringsret, kunde ønske i Stedet at faa en Lønforhøjelse, ligesom det meget tydeligt fremgaar af Henvendelsen, at det egentlig er for Arbejderne paa Landet, særlig Ledvogterne, at Prisen paa Fødevarerne er steget saa stærkt, idet den er blevet lige saa høj som i Byerne; det er egentlig dem, som skulde have Fordelen af Befordringsretten. Jeg tror egentlig, mit Synspunkt falder sammen med det, man anlægger i flere Partier; uden at røbe nogen Hemmelighed kan jeg sige, at jeg under Forhandlinger og Samtaler fra forskellige Sider har hørt disse efter min Mening fornøftige Ord: Lad os ikke give dem denne i og for sig forkastelige Fribefordringsret, men lad os give dem saa stor en Lønforbedring, at de har Raad til at betale Fragten, hvis de vil forskrive Varer. I Overenstemmelse hermed er det, jeg tillader mig paa egne og min Gruppes Vegne at fremsætte den Henstilling til Ministeren og Tinget at overveje, om det ikke kunde lade sig gøre i Overenskomsten at foretage denne Ændring, som synes at kunne tilfredsstillende begge Parter, hvorefter Ledvogterne med denne overordentlig ringe Dagløn faar en for dem følelig Forhøjelse, men ikke Fribefordringsret. Jeg ser, at Generaldirektøren udtaler, at han har foretrukket at give Fribefordringsret fremfor Lønforhøjelse; det forekom ham at være det billigste for Staten. Det er meget muligt; jeg er tilbøjelig til at tro, Generaldirektøren har Ret; hvis man beregnede, hvad denne Befordring kan koste, og gav det selv samme Beløb i Lønforhøjelse i den Tanke, at de paagældende saa vilde betale Statsbanerne for Befordring af det Gods, som før befordredes frit, tror jeg, man vilde regne fejl; jeg tror ikke, de vilde forskrive dette Gods, naar de skulde betale derfor, og Statsbanerne vilde derfor ganske sikkert ikke faa en Indtægt, der svarede til deres Udgifter til Lønningerne. Men jeg vil alligevel henstille — det forekommer mig at være den smukkeste og mest tilfredsstillende Ordning —, at man tildeler disse lavest lønnede Funktionærer en rigelig Lønningsforhøjelse i Stedet for Fribefordringsretten.